Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Utkommer hvarje Söndag. ILLUSTRERADT. Pris för helt år 4 Rdr. Bco

Enkla. No. säljas icke.

SÖNDAGS MAGASIN.

No. 8 Göteborg. Söndag d. 25 Febr. 1849 1 Qvar.

Willebrådstiufwarne.

(Forts. fr. föreg. N:r.)

Dagen efter Kirwemåndagen war en af deßa novemberdagar, då stadsbon begifwer sig bakom ugnen och der i lugn, uppwärmd och wälplägad åser huru regnet störtar mot fönstret, huru de tunga molnen i dimma inhölja kyrktornets spets, och hör huru winden tjuter i alla kuntar; en dag, då en ärlig man ej will köra ut sin hund, men då bonden förnöjd sitter under fönstret och med glädje ser på regnet, som befuktar hans fädda åker, och huru wattenmaßan höjer bäckar och floder, genom hwilkas wälgörande magt han stall få sitt korn förmalet. Med så olika känslor upptagas den högstes gåfwor, att den ene knorrar och swär, men den andre hälsar dem med glädt och tacksamt hjerta. Arma egennytta!

Skrädaren Flur hörde ej till dem, som prisa en sådan dag. "Deßa infama moln, för hwilka man ej ser att göra ett enda sting", — ropade han på sitt bord: "Jonathan! hör du, Jonathan, du är redan insomnad, fast det ej är några timmar sedan du uppsteg", ropade han till en lärpojke; "du

gapar ju genom fönstret med ögon såsom en sofwande hares; gå och fråga mäster Papper, bokbindaren, om jag ej till quällen kan få hans häst, hans wäst skall bli färdig till i morgon. Skynda dig, Jonathan, och tala i förbigående med kopparslagare Grütz, om han ej kl. 11 will komma till doktor Schabsack och taga en sup med tilltugg". Med doktorn menade han barberaren, som jemte sin konst, som sådan idkade, med mycken framgång, näring som wärdshuswärd, ty hans rakstuga war samlingsplatsen för alla dagdrifware i staden, af både högre och lägre rang. Tjenstemän wid kansliet, som på en half timma kunde lösgöra sig från sin pulpet, handtwerksmästare, som tänkte hämta sig något efter dagens mödor wid städet, hyfvelbänken eller synålen, med ett ord, nyhetskrämare af alla slag bildade samlingen af gäster hos den hederlige mäster Schabsack, som windicerade doktorstitel åt sig och sin kära hälft, i det han med en wiß köld förstod att bemöta dem, som ej beqwämade sig till att gifwa honom denna titel, och deßutom, hwad ännu wärre war, för dem ej uppdukade det stora förråd af nyheter, hwaraf han ordentligt öfwerflödade.

Jonathans uppdrag måste hafwa haft de önskade resultaterna, ty klockan hade ej ännu slagit 11 förrän mäster Flur inträdde genom bakdörn i barberarens skänkrum. Denna bakdörr, som förde till en liten, trång gata war en lycklig uppfinning af wår barberare, hwars hus låg med framsidan wid en af de lifligaste ej bredaste gatorna i hufwudstaden. Härigenom förmådde han dem af sina gäster, som ej gerna wille anses för att besöka krogen före middagen, att wisa hans dryckeswaror den behöriga ära, utan att just derföre komma i hwars mans mun. Derwid hade man ock den fördelen, att han i afseende på sina kunder iakttog den djupaste diskretion.

Den hederlige skräddaren kastade, innan han inträdde i wärdshusrummet, en blick in i den dunkla korridoren, der köket war beläget och der han fann wärdinnan sysselsatt att tillaga willebråd.

— God morgon, fru doktorinna, redan så flitig i arbetet? — sade han — men det är ju kattstek, jag wille gerna hafwa någonting annat.

— Så han pratar, mäster Flur, sade barberarens runda hälft, hwem förstår att laga mat åt er; den gamle hjorten, som ni sköt, dugde ju heller ej. Ni trodde ju att det war en bock?

— Nog wiste jag det: men jag wille blott en smula narra skogswaktaren, sade skräddaren.

— Det tror jag ock: den ena kråkan hackar ej gerna ut ögonen på den andra — swarade wärdinnan hwasst. Hwad narrandet beträffar, så har ni derwid sett er sjelf bäst tillgodo

— Kommer an på huru man förstår det, swarade skräddaren spetsigt; men, för att gå ifrån det ena till det andra, jag håller wad, att det hos er snart kommer att serveras hjortstek.

— Dermed klappade han henne på axeln, så att kögspigan började skratta och smög sig ut ur köket. Fru doktorinnan wille gerna följa henne efter och hade redan gjort ett steg mot dörren; men hon besinnade sig tidigt nog, för att finna, att om hon kommit in i källarsalen, skulle man haft roligt på hennes bekostnad, och höll sig derföre tillbaka. Nu tänkte hon efter hwad det kunde innebära, som mäster Flur yttrat, och kom efter kort eftertanka till den öfwertygelse, att skräddaren säkerligen förde något i skölden, som man borde hafwa reda på. Med denna tanka i hjertat smög hon genom bakdörren till ett skafferi, som blott genom ett trädgaller war skildt ifrån skänkrummet, och betraktade derifrån de båda wännerna.

Gubben Grütz satt redan sysselsatt med sitt andra glas och hade redan till hälften förtärt sitt tilltugg, när skräddaren inträdde, ty hans fatigerande och hans warma arbete hade redan på föremiddagen uppwäckt hans appetit.

— Jag är rätt nyfiken att se huru det skall gå, sade han till skräddaren, sedan denne satt sig bredwid honom; jag har redan putsat upp och satt i ordning min studsare.

— För tusan! Ni tänker wäl ej att skjuta sjelf, swarade mäster Flur; öfwerlemna det åt mig såsom en gammal öfwad styttt.

— Kan icke, brummade Grütz; jag gläder mig sedan är och dag öfwer att komma ut på jagt. Hwarje fjerdedels år företager jag mig att gå ut, såsom ni wet, ... ja jag war redan der, men den ena gången gick ej gewäret af — jag hade glömt att putsa det, den andra gången war krutet fuktigt — se, jag har sålunda haft otur.

— Det will säga: tredje gången har ni afskjutit benet på skogwaktarens hund.

— Beware Gud, blott lätt sårat . . . .

— Men ni har måst betala läkarewärd åt honom under sex weckors tid.

— Tyst, broder Flur, utropade kopparslagaren och höll för munnen på skräddaren; men öfwerlemna denna gången affären åt mig. Jag träffar honom lika säkert, som jag träffar en spik i ett pannlock.

— Ja om ni först fått tag i honom med tången, gäckades skräddaren! men war nu lugn och tillfreds. En annan gång wid en laglig jagt kan ni skjuta så mycket ni will; men i dag då hwarje felande kula förråder . . . .

— Tyst, afbröt honom Grütz, jag tror att doktorinnan lyßnar; ni wet, att willebrådswaktaren är hennes slägting.

— Ack hwad bekymrar jag mig derom, ropade skräddaren med sjelfförtroende. Låt henne lyß; det är ej första gången en Evas dotter begår en sådan dumhet. Han ropade nu på henne

med den lugna minen af en god kund. Men doktorinnan hade allt för illa upptagit nälkonstnärens otidiga skämt, för att mot honom wisa sig förbindlig. Hon utskickade derföre sin slinka man, för att tillfredsställa mästarens begäran, och wisade sig ej sedermera. (Forts.)

Örnjagt.

Uppsökandet af örnar bildar bland Sardiniens fattiga innebyggare en werklig födkrok. Så upptäckte för kort tid sedan tre unga bondgossar i djupet af en afgrund ett stort örnnäste, som syntes lofwa dem rikt byte; men den lodrät nedskjutande klippan tillät dem ej att på något sätt komma ner, utan medelst ett tåg, som sänktes ner i djupet. Detta tåg, som man slog om stammen på ett ungt träd, skulle tjena till stege för den oförwägne wid hans upp- och nedgång. Faran låg ej endast i möjligheten af ett fall till ett djup af 150 fot, utan ock i anfallet af tallösa roffoglar, som uppehöllo sig på denna dystra och otillgängliga ort. Derföre trodde ock bröderna, att den, som lotten bestämde för det farliga företaget, borde bewäpna sig med sabel, för att kunna förswara sig mot de flygande fienderna. De twå, som stannade ofwan på berget, hade intet annat göra, än fira af och uppdraga tåget, efter som det behöfdes. Den älste af bröderna war 26 år gammal och den käcke jägaren knappast 22 år, men stor, muskulös och af herkulisk styrka, solbränd, med swarta ögon och swart hår, en sann afbild af den wackra slägt, som bebor dessa bergstrakter. Med sabel bewäpnad hänger han redan öfwer det swindlande djupet; tåget sjunker djupare och djupare; nu besinner han sig nid den klyppöppning, som döljer örnnästet, föremålet för hans djerfwa sträfwan. Han bemägtigar sig detsamma. Det innehåller fyra ungar med ljusgula fjädrar, en werklig skatt för de fattiga ynglingarne. Men det swåraste är ännu ej gjordt; den djerfwe jägaren måste tillbaka. Han ropar till bröderna att draga honom upp. Hans stämma gifwer genljud mot bergets wäggar och tåget begynnar den uppåtgående rörelsen. Plötsligen ser han sig anfallen af twå rasande örnar — modren och fadren till ungarne, som han för under sin arm. Anfallet är häftigt. Andra roffoglar synas göra gemensam sak med det utplundrade paret. I afgrunden höres ett förfärligt skrikande och krarlande. Den skara foglar, som omringar jägaren, tilltager allt mer och mer, och sabeln, af hwilken han betjenar sig med förundranswärd skicklighet, förslår ej längre; han swingar sabeln oupphörligt omkring sitt hufwud, ty han måste skydda sig från alla sidor. Slutligen skakas tåget af ett owäntadt slag; den unga mannen ser upp och warseblifwer till sin förskräckelse, att han wid swängningen med sabeln träffat tåget och åtminstone till trefjerdedelar afhuggit det. Han tänker på höjden af sin fara; en kallswett lopp öfwer hans panna; likasom genom ett under bibehåller han så mycken kraft, att han ej släpper tåget och störtar i afgrunden. Tåget uppdrages emellertid högre och högre, och han wäntar orörlig och tigande det öde, som förssynen bestämt för honom. Slutligen anländer han med sitt örnnäste, som han ej släppt, till afgrundens kant. Hans bröder utstöta ett glädjeskri; men då de singo se honom igenkände de honom knappast, ty håret hade af dödsångsten blifwit alldeles hwitt. Deßutom hade han fått flera djupa sår af örnarnes klor, sedan han ej wågade förswara sig, för att ej medelst någon rörelse komma tåget att fullkomligt brista.

Instörtandet af Viadukten wid Barantin.

Om wåren 1844 började man att slå en brygga öfwer dalen wid Barantin emellan Rouen och Havre för att begagnas såsom fortsättning af jernwägen. På sju och tjugu bågar, uppburen af åtta och tjugu pelare höjde sig småningom den storartade viadukten till en längd af 1500 pariserfot och en höjd af fyratio alnar. De resande tala med förwåning om detta mästerstycke af den nyare byggningskonsten. Den hade redan kostat en och en half million fr. Den war ock nära färdig, med undantag af ett och annat mindre arbete. Arbetet syntes fast som berget och att trotsa sjelfwa förgängelsen. I en kretslinia drog sig viadukten från wester till norr, med utgångspunkten stödd på Hubertsberg. Grundmurarne woro massiva. Hwalfwen hade en bredd af 45 pariserfot och pelarne en diameter af 16 fot. Plötsligt blefwo innewånarne i Barantin kl. 6 om morgonen d. 11 Januari genom ett dofft ljud uppwäckta ur sin morgonslummer. På det orediga brakandet följde ett äfsligt slag, som kom jorden att darra. Folket flynda förskräckta ut på fria fältet, och då dagen inbröt, låg den stolta viadukten i ruiner. Knappast framstucko grundpelarne utur grusen, omgifna af grusade materialer af alla slag. Man känner ej ännu orsaken till den plötsliga förstörelsen. Till all lycka kostade det ingen menniska lifwet. Ingen menniska war så tidigt ute på förstörelsens skådeplats.

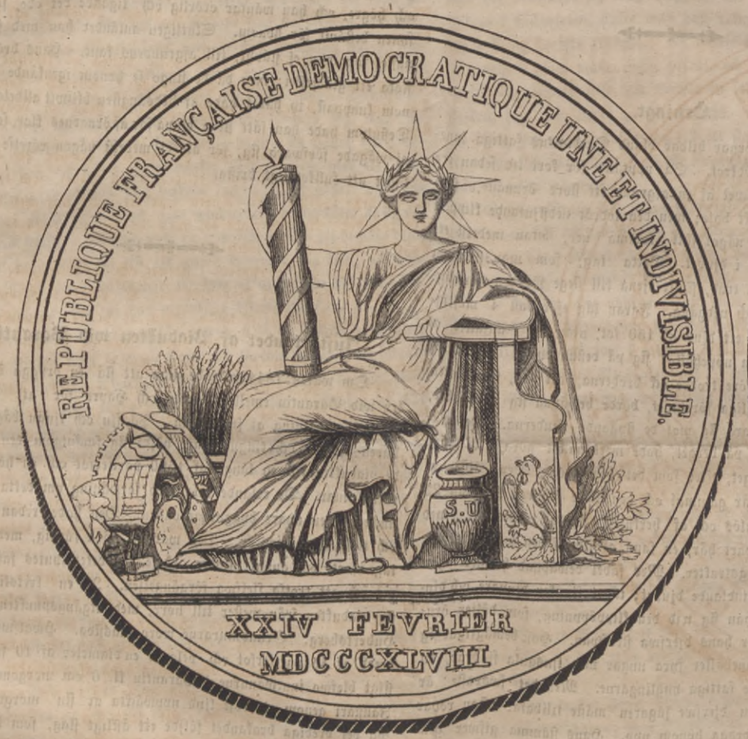

Franska republikens stora statssigill.

Två Amerikanares Äfventyr på Marquesasöarne.

(Forts. fr. föreg. N:r.)

Hwad war nu att göra? Wißerligen hade de nu wildarne, föremålet för deras lißliga öfkningar, i grannskapet. De behöfde blott gå några stenkast, för att beſinna ſig wid målet. Men nu öfwerföllos de på en gång af förſkräckelſe för deßa bruna anſigten. Tom darrade i hwarje led och beſwor Mellwille att wända om.

Prata ej dumheter, ſade Mellwille, haſwa wi trottſat isbjörnar och ſkulle förſkräckas för menniſkor? Kuraſch, kamrat! Den ſom ſäger A måſte ſäga B. Deßutom ſkola wi ſwärligen finna återwägen.

Detta war ett talande ſkäl, och deßutom drömde den arma Toms upphettade fantaſi om hjetteormar och hyener, ſom ej finnes på deßa lyckliga öar. Äfwen war det ſnart ſlut med deras leſnadsmedel. Nu öfwerlade de, huru de på ett paßande ſätt ſkulle kunna närma ſig intill wildarne.

Aftonſolen ſönk purpurröd i haſwet och Tom tuggade förtretad på ett ſtycke tunt ſteppebröd när de plötſligt förnummo bakom ſig ett förſärligt tjutande, ſåſom af hundra menniſkoätare. O we! Huru komma undan här! Framför ſig hade wåra Amerikanare ett djupt ſwalg, bakom ſig kanibalerna. Hwad war att göra! Mellwille beſinnade ſig ett ögonblick. Fattande tag i en gren, ſwingade han ſig ſom en katt ifrån buſke till buſke ner i ſwalget, ſom ſtarkt beſkuggad af träd erbjöd en ſäker tillflygtsort. — Men ormarne, ſkakalerna, ruſtade den arme Tom. — Men, menniſkoätarne ſwarade hans motſtändare, och ſålunda blef det den arme matroſen intet annat öfrigt än att, med eller mot ſin wilja, krypa efter, af ångeſt för de grymma menniſkoätarne.

Tjutet upphörde ſmånigom. Wildarne hade tagit en annan wäg. Mellwille och Tom hade hukat ſig ned i en tät ſykomorbuſke och tillbringade ſå natten, Mellwille i ett beſtändigt lyſſnande efter wildarnes toner, Tom i bödsångſlan för panthrar och ſkallerormar. Slutligen öfwerföllos båda af mattighet och ſömn. Huru ſtor war ej deras förſkräckelſe, då de wid uppwaknandet förnummo menniſkoröſter i ſitt grannſkap! — Förlorade, förlorade, jämrade ſig Tom helt ſakta; men Mellwille tillropade honom ett gammalt ordſpråk, ſom ungefär betydde: åt fogel eller dö, delade buſkarne med ſtarka armar och ſtod i ett nu framför ett par menniſkor, ſom ej det aldraringaſte liknade menniſkoätare. En yngling af omkring 16 år och en flicka, ſom tyckteſ wara något yngre, ſuto i förtrolig omfamning på en trädſtam och ſyntes öfwerlägga, om de ej borde binda kränſar af en mängd blommor, ſom lågo wid deras fötter. De woro blott betäckta med lätta underkläder; hufwud, hals, bröſt och fötter woro naſna.

Deras drag hade ett mildt uttryck; deras hår war långt och tjockt; deras kroppsformer runda och sköna.

Fulla af förwåning betraktade det unga paret främlingarne, och flickan sprang genast sin kos. Det dröjde dock ej länge, innan hon återkom, i sällskap med tre eller fyra wildar. Tom, som emellertid framkrupit utur sin gömsla, kastade sig till jorden, då de nalkades, och bad om sitt lif. De brunа athletiska figurerna, deras bizarra tatuering öfwer hela den nakna kroppen, de högt uppstående fjädrarne i deras hufwuden, ringarne i näsan — allt detta gjorde ett så förfärligt intryck på den arma Tom, att han redan trodde sig i dödens käftar.

För denna gång gick det öfwer; ty den unga flickan, som war inbegriven i samtal med de wilda männerna, syntes taga den warmaste andel i de båda främlingarnes öde. Ynglingen syntes dela hennes wälwilja; och snart framträdde till Mellwille den anseddaste af wildarne, lade sin hand på hans bröst, som hos dem är tecken till fredligt förhållande, och lät, sedan han stuckit skalperknifwen i gördelen, främlingarne förstå, att de skulle följa honom till dalen, der boningarne stodo. Knapt hade de gått några steg in åt dalen, förr än främlingen plötsligt wände sig om och befalde dem att stå stilla. Han syntes hafwa besinnat sig på något, ty med hemsk stämma ropade han till wår wän Tom, som gick näst intill honom, de frågande orden: Taipie? Happar? Den darrande Tom wisste ej hwad detta skulle betyda. Men den beslutsamme Mellwille fann genast att detta war namnen på de båda fiendtliga stammarne, som han hade hört nämnas och till endera af hwilka deßa wildar hörde. Här war i sanning ett godt råd af nöden. Bådas lif kunde möjligen bero af att han träffade det rätta ordet. Sammanfattande hela sitt mod, swarade han med bestämd ton: Taipie, och se detta war det rätta ordet. Wildarne gåfwo genom tecken och utrop sitt bifall tillkänna, och nu gick det rasch framåt, tills de slutligen frymkommo till en skön grönskande dal, der emellan högstammige tamarinder och kokosträd wildarnes hwitglänsande, kägelformiga boningar woro uppställda. Snart war en hel skara församlad omkring främlingarne: män, gubbar, quinner och barn. Taipie, Taipie ljöd det högljudt utur allas mun. Det dröjde ej länge, så framträdde höfdingen för hela stammen utur sin hydda, en högwärt, nästan jättelik man, hwars drägt wildt efftack emot de öfrigas. Han bar på hufwudet ett slags krona, som rundt omkring war besatt med brokiga fogelfjädrar. Deremellan woro instäckade röda bär som perlor. Om den brunа, nakna halsen bar han ett fyrdubbelt halsband af blåndande hwita wildswinständer. Bröstet, halsen och ansigtet woro tatuerade i de brokigaste färgor och, hwad som war rysligast att påse, om armen bar han en ring af — menniskohår. Hans högra hand war bewäpnad med en oerhörd stång, som i öfra ändan war skarpt spetsig, men som nedtill war bred och platt, så att den kunde tjena till åra.

Wid Mehewis — så hette stamhöfdingen — ankomst wisade alla sin wördnad. Främlingarne framfördes till honom. Han mottog berättelsen af sin underhöfding med hela wärdigheten af en europeisk fältherre. Mellwille och Tom måste ännu en gång swara sitt Taipie, Taipie, sedan blefwo de sällsamt nog af Mehewi trefwade och kända öfwer hela kroppen, och ändtligen gaf denne befallning att gifwa dem mat och anwisa dem boningar. Tom war såsom fallen utur skyarne, då man wisade honom all möjlig artighet och deßutom gned hans lemmar med kokosolja. Den arme Tom wisste ingalunda hwad detta skulle betyda.

Ifrån denna stund lefde Mellwille och Tom med wildarne Hwar och en bebodde en en egen hydda; hwar och en fick sin egen Indian och deßutom en quinna, för att gå dem till handa. Denna boning kan Mellwille, som sjelf beskrifwit sin wistelse hos Indianerna, ej skildra nog retande, och beundranswärdt är det, huru deßa råa naturmenniskor, kunna wara så skickliga byggmästare. Wid sluttningen af en kulle höjde sig ett slags teraß uppförd af hwit sten, ungefär åtta fot hög och försedd med trappsteg. På denna teraß stod den egentliga hyttan. Denna war konstmässigt sammanfogad af blad och grenar af kokosträd och det inre war grannt utstradt med brokiga blomsterprydnader. Bredwid denna löfhydda, som war så fast timrad, att hon trotsade hwarje wäderlek, woro twenne mindre hus uppförda såsom flyglar, hwilka tjenade till löf och sofrum. Rundt omkring hwälfde höga skogsträd ännu ett, naturligt, tak öfwer det hela. Dörr- och fönsteröppningarne woro innefattade i ramar af brokig bark, och i hufwudbyggnaden befunno sig afplattade och blankpolerade kokosstammar, som tjenade till bord. Rundt omkring woro uppsatta sinatligt flätade hängmattor, i hwilka man under dagens hetaste stunder höll sin siesta. Korteligen det hela war så prydligt och bequämt inrättadt, att intet war öfrigt att önska.

Den unga flickan, som Mellwille först sett, bestridde hans hushållning. Till tjenare hade man gifwit honom en stark Indian wid namn Kori-Kori. Denne Kori-Kori blef snart hans allt i allom, kammartjenare, tolk, jägare, ja då båda på deras ströftåg räkade wilse på de obanade bergen, lade Kori-Kori sin herre på skuldrorna och klättrade sålunda belastad ned och upp för höga berg och djupa afgrunder. Den unge Tayaway, som snart nog blef alldeles kär i främlingen, beredde åt honom wildarnes favoriträtt, kallad Poie-Poie, ett slags gröt utaf brödfruktträdets märg. Hon prydde huset, utbredde mattorna, flätade kransar af löf och blommor; med ett ord, det så underbart sammankopplade paret lefde i största endrägt och blef oumbärlig, den ena för den andra. Höfdingen och de öfriga wildarne bekymrade sig föga om främlingen, och Mellwilles lifliga inbillningskraft war så intagen

af det romantiska lifwet i öknen, att han nästan förlorade sin kamrat ur sigte.

Tayaway war ett wildt naturbarn. Hon förstod att fiska, att jaga, att ro, hon klättrade upp i de högsta träd, såsom en katt. Ofta besökte Mellwille i sällskap med henne och Kori-Kori en grön skuggig dal, hwaruti fanns en sjö, full med hemliga offerställen, undandolda bugter. Det war ett stilla, fredligt watten, på hwars yta wattenblommor summo i brokig pragt. Detta war Mellwilles älsklingsort.

Tidigt en morgon trädde Tayaway i sin skönaste prydnad framför Mellwille, beledsagad af den trogne Kori-Kori. Låt oß i dag besöka sjön, tecknade hon för sin wän.

— Hwarföre just i dag?

Kori-Kori gjorde en allwarsam min och gaf sin herre att förstå, att det i dag war en helig dag, och att man wille föra honom till en helig ort, som wore Taba-Taba, d. w. s. tre gånger helig, eller ett sådant ställe, som man ej finge beträda, utan blott åståda från långt håll.

De öfwerforo sjön och kommo till en skogbekransad bugt, som gick djupt in i landet. Nu swängde båten omkring en udde och då erböd sig för ögat ett ljuft, af urskog omkransadt ställe. Här höjde sig ett tempel af smala bamburör och betäckt med jättelika kokusblad. Templets golf war belagdt med hwita och röda stenhällar. Derpå war en upphöjning, hwarpå war uppställd bilden af en indiansk krigare, inhöljd i en hwid kappa, så att bara händer och hufwud woro synliga.

(Fortsättning.)

Herdedans i Alperna.

Emellan Via Mala och Mont Blanc ligger en hög bergskedja, som ej är genomskuren af någon landsweg och sällan besökes af resande. En mängd dalar, genom naturliga murar afskilda från den öfriga werlden, bilda der likasom ett sjelfständigt rike. Flertalet af deras innewånare komma sällan utom hemmets trånga gränsor, tala en egendomlig dialekt, hafwa sina särskilta seder, sina oskyldiga herdewanor, som de bewarat från hwarje främmadt inflytande; de ha ej anung om städernas sorger och behof på andra sidan bergen. De äro glada, oförderfwade naturmenniskor. Wid höstiden drifwa de sina hjordar från betesmarkerna ner till byarne och lefwa sex månader fredligt bredwid hwarandra under den romantiska förskräckelsen af dundrande snölawiner. Det är deras sorgliga dagar; men de äro dock sköna, ty de efterföljas af wären. Så snart wårsolen fyller bergsströmmarne med snöwatten, utdrifwa de hjordarne ånyo utur winterfähusen och skingras öfwer de gröna Alpernas höjder. Det är en glädje, när man åter drager ut i den herrliga, fria naturen. Herden spelar landtliga melodier; sjungande sinner den tidiga morgonsolen honom på bergen och aftonens westanwind för de romantiska walthornsljuden och klockarnes klang från höjd till höjd.

Wi föreställa oß en bild af en sådan afton. Länge har herden wäntat på wären. Höet i ladorna är nära slut och för första gången hotas de älskade kreaturen med foderbrist. Då bryter plötsligt den wärmande solen genom de tunga molnen, bergfloderna brusa i glittrande kaskader och hastigt kläder Maj höjderna med naturens skönaste grönska. Inbkande träder folket utur den låga dalhyddan. Det är ej något bedrägeri. Wären utwecklar sin kraft och i morgon draga de ut, upp till Alpernas friska windar. Fängelsetiden i den trånga dalen är slut. Den tjocke godmodige skolmästaren blåser en afskedswisa på sin pipa. Den magre klockaren trakterar sin fiol och byprestens dräng bultar takt på en trumma. Allt andas glädje, oskuld och lif. Aftonen bliswer sälunda en glad fest under de knoppande träden. Den rike osthandlaren, den gamle byföreståndaren begynna nationaldansen. Deras hustrur, frodiga matroner med frisk hy och lisliga ögon följa deras exempel! Gossar och flickor i bakgrunden jodla en schweitzerwisa som skall uttrycka alplifwets återwändande fröjder och sinnets knoppande förhoppningar. Förwånade stå da barnen de gamles glädtiga sinnesstämning. De hafwa ej på ett helt år sett sina föräldrar så glada, och sjelfwa mopsen följer med särdeles uppmärksamhet sin herres graziösa språng. Wi se der ock en åttioårig gubbe, som ännu i sin ålders sednaste höst gläder sig åt solens och lifwets wär. Sedan sjuttio år känner han hemlandshöjdernas alla wägar och stigar och will ännu i år göra alpfärden med de sina. — Sjelfwa själasörjaren utebliswer ej från den landtliga festen. I sin wackraste helgedagsdrägt står han der, för att wälsigna sin församling äfwen i deß glädje, innan en del af densamma tager afsked på sex långa månader, ty ej alla kunna om söndagarne infinna sig i den låga dalkyrkan. Deras Alper äro för höga och för långt aflägsna från winterboningarne. De tillbedja Gud i hans herrliga naturtempel, i den underbara skönheten af deras romantiska land, ofwanpå Alpernas ewiga pelare och gigantiska torn. Lyckliga, enfaldiga, förnöjsamma naturfolk, som så kan hälsa wären och wänta sommaren!

Menska, till naturens trogna bröst dig slut,
Hennes friska fröjder uti oskuld njut!
Sök kraft och styrka wid deß hulda barm,
Dröm goda drömmar på den modrens arm!

Murarne.

Nästa Nro utgifwes den 4 Mars 1849, kl. 7 f. m. Götheborg C. Petersens officin, 1849.